

Vyř.

dne 27.5.16 377

PŘÍLOHA: Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 0731 r

Rozhodnutí nabylo právní moci
3.6.2016
pis: [signature]
[stamped seal]

BS

47

V Brně 25 května 2016
Č. j.: MV- 43288-5/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [name], nar. [name] Toviklin – Benin, státní občan Beninu, trvale bytem [address] 3, adresa pro doručování s.r.o. [address] 5, (dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 12. 8. 2015, č. j.: VS-6551/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) s využitím § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2015, č. j.: VS-6551/835.3/2-2014, **zrušuje** a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání

Odůvodnění:

I.

Dle spisové dokumentace žadatel podal dne 9. 6. 2014 prostřednictvím Úřadu Městské části Praha 3 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 25. 6. 2014. Je svobodný, žije ve společné domácnosti s družkou, která má státní občanství České republiky. Mají dvě děti, které nabyly státní občanství České republiky narozením.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných ve výroku usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 9. 6. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení

až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 21. 5. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel měl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky ode dne 25. 4. 1986 do 1. 10. 1998, nejprve za účelem studia a poté za účelem podnikání. Trvalý pobyt v České republice má žadatel povolen ode dne 2. 10. 1998, tedy více než 5 let. Vzhledem k tomu žadatel splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť bylo zjištěno, že se na území České republiky skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny zákonem stanovené doby pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 19. 2. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky žadatel neprokazuje, neboť doložil, že v minulosti absolvoval úplné vysokoškolské studium na vysoké škole, na které byl vyučovacím jazykem jazyk český, tzn. po dobu delší než dobu stanovenou v citovaných ustanoveních, jež požadují absolvování studia na takovéto škole alespoň po dobu 3 školních let.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel též splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez

vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo žadateli doručeno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb 22. 8. 2015 a proti tomuto rozhodnutí podal žadatel osobně na podatelně Ministerstva vnitra dne 2. 9. 2015 včasný rozklad.

V rozkladu žadatel předně poukazuje na skutečnost, že v České republice žije téměř 30 let, našel v ní domov a považuje ji za svou vlast. Žadatel vystudoval na ČVUT v Praze, v České republice založil rodinu se svou družkou a narodily se zde obě jejich děti, které jsou, stejně jako jeho družka, státními občany České republiky. V této souvislosti pak podotýká, že své děti vychovává k lásce k České republice a zároveň i k hrdosti na to, že jejich otec je z Beninu. Jeho okruh přátel je tvořen především českými občany a kolegy ze studií z různých zemí. Dále v rozkladu zmiňuje své studijní úspěchy, jakož i pracovní a podnikatelské aktivity, zahrnující též založení obchodní společnosti *M, s.r.o.*, a její pobočky v Paříži. Proklamuje rovněž, že není politicky aktivní a není členem žádné politické strany, ani nevyznává žádné radikální náboženství. Uvádí, že žije spořádaným životem řádného občana, poctivě platí daně, dává lidem práci a přispívá k hospodářskému a kulturnímu růstu České republiky. Jeho osobní život i jeho pracovní kariéra je již neodlučně spojena s životem v České republice. Rozhodnutí neudělit mu české státní občanství vnímá proto jako nespravedlnost vůči své osobě i vůči jeho české rodině.

Domnívá se, že jeho označení za hrozbu pro stát v jeho případě vyplývá pouze z paušálního posouzení jeho národnosti a možných hrozeb pocházejících z jeho původní vlasti Beninu. Jeho život v České republice však svědčí o opaku, neboť žadatel je řádným člověkem, přizpůsobeným kulturním a ekonomickým podmínkám České republiky a nikdy neudělal nic, co by mohlo být považováno za činnost ohrožující zájmy České republiky. Podotýká, že mu zde byl udělen i trvalý pobyt, což je samo o sobě důkazem, že hrozbou pro stát nikdy nebyl a není. Též si není vědom žádných činů a kontaktů, které by mohly být považovány za hrozbu, a v případě jakýchkoli pochybností je připraven podat vysvětlení.

Žadatel namítá, že před vydáním rozhodnutí nebyl seznámen, ani ústně, se samotným závěrem stanoviska Policie České republiky a bezpečnostních služeb České republiky, které si Ministerstvo vnitra vyžádalo ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Vzhledem k tomu má za to, že tímto postupem byla porušena jeho procesní práva ve smyslu § 36 správního řádu, tj. právo seznámit se s podklady rozhodnutí a zejména právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí

k závěru výše uvedených bezpečnostních složek. Jelikož s ohledem na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nemohl být seznámen s obsahem získaných stanovisek, nemůže v rozkladu ani přinést důkaz opaku či jinak tato stanoviska vyvrátit. V této souvislosti žadatel prohlašuje, že si není vědom žádné své činnosti, která by ohrožovala bezpečnost České republiky. Zároveň zdůrazňuje, že veškeré ostatní podmínky pro udělení státního občanství České republiky splňuje.

S ohledem na shora uvedené žadatel navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí změnil tak, že předmětné žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhovuje, nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc se vrátila prvostupňového orgánu k dalšímu řízení.

Následně dne 11. 1. 2016 žadatel rozklad doplnil listinami svědčícími o jeho obecně prospěšných aktivitách i o jeho dobré pověsti v pozici statutárního zástupce obchodní společnosti M s.r.o. Jde o poděkování velvyslance Francouzské republiky za příspěvek v rámci charitativní akce, jakož i potvrzení Francouzsko-české obchodní komory, dle něhož žadatel jako aktivní člen jmenované obchodní komory mimo jiné též významně přispívá k rozvoji a upevňování francouzsko-českých vztahů v oblasti stavebnictví.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelem v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. Žadatelova domněnka, dle níž je negativní stanovisko bezpečnostních služeb spojeno toliko s jeho národností, je tudíž zjevně nedůvodná a nepodložená.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli.

Žadatel ve svém rozkladu uvádí, že s ohledem na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nemohl být seznámen s důvody, proč a čím ohrožuje bezpečnost státu, a namítá, že tudíž ani nemůže přinést důkaz opaku či jinak vyvrátit stanovisko příslušných orgánů, které jako jediné vedlo k zamítnutí jeho žádosti. K tomu je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České

republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovaností a územní celistvostí, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti pak lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že zásadní námitky žadatele, dle nichž nebyl, a to ani ústně, seznámen s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, a tímto postupem byla porušena jeho procesní práva ve smyslu § 36 správního řádu, tzn. práva vyjádřit se, byť jen k závěru jejich stanoviska, postrádají právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

K uvedeným námitkám žadatele považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Žadatel dále namítá, že je-li mu uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, které není zrušeno s tím, že by žadatel představoval bezpečnostní riziko pro stát, není dle jeho názoru reálné, aby se tento důvod stal podkladem zamítavého rozhodnutí o jeho žádosti o udělení státního občanství. K tomu považuje ministr vnitra za potřebné uvést následující.

Řízení o odnětí trvalého pobytu či statutu rezidenta a řízení o udělení státního občanství jsou odlišnými řízeními, řídicími se jinou právní úpravou a sledujícími jiné cíle. Je nutno vzít v úvahu skutečnost, že neudělení státního občanství České republiky žadateli by pro něj mělo zcela jiné důsledky, než zrušení trvalého pobytu, resp. odnětí statutu rezidenta z bezpečnostních důvodů, na něž by v takové situaci pravděpodobně navazovalo rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve všech řízeních tohoto typu je správní orgán povinen při aplikaci dotčených zákonných ustanovení respektovat princip proporcionality a, v souladu s bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, hodnotit dopad do osobní sféry dotčené osoby v porovnání s bezpečnostním rizikem, jaké

pro Českou republiku představuje. V úvahu je nutno vzít i mezinárodní závazky České republiky na tomto poli.

V posuzovaném případě tak lze v intencích výše zmíněného uvést, že zatímco odnětí statutu rezidenta, resp. zrušení trvalého pobytu žadateli (s pravděpodobným následným správním vyhoštěním) za situace, kdy na území České republiky žije již téměř 30 let, má zde rodinu, by bylo nepochybně velmi významným zásahem do jeho osobní situace, neudělením státního občanství žadateli se naopak jeho dosavadní statut nijak nezmění. Statut rezidenta s trvalým pobytem v České republice mu přitom v této zemi garantuje práva v rozsahu velmi se blížícím okruhu práv českých státních občanů (viz k tomu čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Pokud jde o práva civilní či práva sociální, má žadatel v podstatě shodný status jako čeští státní občané.

Rozdílná míra dopadů do osobní sféry žadatele v případě odnětí trvalého pobytu a v případě neudělení českého státního občanství, jakož i rozdílné následky pro český stát (především z hlediska reverzibility přijatého rozhodnutí), se projevují v odchylném vyhodnocení bezpečnostního rizika pro účely pobytových a státoobčanských řízení.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky zvážit obzvláště pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmlouvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karassev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court*

notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.).

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si nicméně ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatele již není dáno. Není zde tedy nadále překážka v udělení státního občanství České republiky žadateli ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

